

hyderligere ind paa Bemærkninger med Hensyn til det foreliggende Lovforslag. Jeg skal slutte med at sige, som jeg ogsaa udtalte, da jeg begyndte mine Bemærkninger, at jeg i det hele føler mig tiltalt af Forslaget, og jeg kan ikke skønne rettere, end at den højtærede Minister ikke har været uheldig, da han fremkom med Forslaget til Støtte og Forbedring af de bestaaende Kreditforeningers Forhold. At der kan være Enkeltheder deri — navnlig de, som jeg har paapeget — som man kunde ønske noget anderledes, er noget ganske andet, men som Helhed betragter jeg Forslaget som et godt Forslag, og dermed skal jeg slutte disse Bemærkninger.

Indenrigsministeren (Hørring): De bestaaende Kreditforeningers statutmæssige Forhold ere, som det vil vides af adskillige Medlemmer i alt Fald her i Salen, ordnede paa en noget forskellig Maade, og navnlig træder i saa Henseende forstærkt frem mellem de Kreditforeninger, der ere oprettede i Henhold til Loven af 1850, og dem, der ere oprettede efter Loven af 1861, hvilken sidste Lov jo paabød, at Kreditforeninger i Fremtiden ikke kunde oprettes uden ifølge særskilt Lov. Loven af 1850 overlod nemlig meget mere til administrativ Afgørelse med Hensyn til Statutternes Indhold, end de senere Love have gjort. Det, man nu søger her, er en Bemyndigelse til at stadfæste visse Forandringer i Kreditforeningernes Statutter. Vil man stille Spørgsmaalet lige over for den enkelte Forening, om Indenrigsministeren behøver en saadan Bemyndigelse ad Lovgivningsvejen, saa vil Svaret for flere Punkters Vedkommende blive forskelligt. Lige over for de Kreditforeninger, der grunde sig paa Loven af 1850, vil Ministeren have mere Magt, end han vil have lige over for de senere Love. Smidlertid skulde denne Lov gerne stræbe henimod, at der paa disse væsentlige Punkter, som ere optagne i Lovforslaget, kom noget mere Ensartethed ind mellem Kreditforeningerne indbyrdes, end der hidtil har været. Det er ogsaa et Formaal, jeg har ment burde forfølges gennem Loven. Jeg kan i det hele taget være tilfreds med den Modtagelse, Loven har faaet, men der er blevet fremsat enkelte Indvendinger imod dens Bestemmelser, og jeg skal nu tillade mig at omtale disse noget nærmere. — Det ærede Medlem for Viborgs Amts 1ste Valgkreds (Dalsgaard) indvandt mod Bestemmelsen i § 1 Nr. 1, at man ikke havde sat Grænsen for den Del af Laanet, som ikke skal amortiseres, højt nok op, og denne Indvending har fundet Tilslutning hos andre

Talere. Jeg skal da derimod gøre opmærksom paa, at naar man sætter en Grænse, saa bliver den sat efter Børderingssummen, saaledes som den er bestemt ved Taksationsforretningen. Men naar man er enig om, hvad sikkert alle maa være, at Taksationsforretningerne have en vis Tilbøjelighed til at sætte Værdien for højt op, maa man ogsaa være forberedt paa, at sætte Grænsen noget snævrere. Det ærede Medlem fremførte en Tanke om, at man til Grund for Bestemmelsen af den Del af Laanet, som ikke skulde amortiseres, kunde lægge, ikke Værdien efter Taksationsforretningen, men derimod den Værdi, som Direktionen anerkendte for at være Pantets virkelige Værdi. Dette lader sig imidlertid ikke gøre. Skulle vi have en Grænse, saa maa den sættes efter den Værdi, som Taksationsforretningen har. Direktionen kunde jo ellers — det er vist for Resten ikke det ærede Medlems Mening — sætte Værdien endog saa over Taksationsforrettningens Værdi. Vel, det kunde man forhindre ved en Indskrænkning i saa Henseende, men det gaar ikke an at lægge denne Værdiansættelse til Grund, i alt Fald ikke alene. Mulig er det, naar Tanken bliver nærmere bearbejdet, at man kan finde en kombineret Regel, hvor begge Værdier kunne anvendes. Det ærede Medlem havde Betænkelse ved Bestemmelsen under Punkt 3, angaaende Beregningen af det solidariske Ansvar, i det Tilfælde, at en Interessent, der har laant i en sluttet Serie, ønsker at optage et Tillægslaan i en aaben Serie. Jeg tror, at hans Betænkelse hvilede noget paa en urigtig Opfattelse, hvorpaa allerede det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem) har peget. Her er ikke Tale om en Indskrænkning i Fordelingen af det solidariske Ansvar mellem de forskellige Laan i den ene eller den anden Serie. Tages der Tab, saa fordeles det paa Serierne ved Pantets Realisation efter Laanets hele Beløb. Derimod er her kun Tale om en Beregning af det solidariske Ansvar for det Tilfælde, at et Tillægslaan optages i den aabne Serie, ellers kunde man ikke gaa saa vidt, som her er Tale om, det indrømmer jeg fuldstændigt, men naar det kun gælder den nævnte Beregning, har jeg ikke nogen Betænkelse derved. Den Regel, vi nu have, hvorefter det solidariske Ansvar skal sættes til $\frac{2}{3}$ af den oprindelige Hovedstol, er altså urimelig og kan ikke opretholdes, med mindre man tillige vil opretholde den meget uheldige Ordning, at Følt skulde gaa ud af den lukkede Serie og gaa ind i den aabne, og det ere alle enige om, er et Spild af Omkostninger til ingen Verdens Nytte.